

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ל"ב - חֲלָק ה'

קוֹנְטֵרְס 935

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר סוד הזהר

דְרָשָׁה מְכַבּוּד קִדְשָׁת אֲדָמוֹר מְהֵאֲלָמִין שְׁלִיט"א בְיוֹמָא דְהִילּוּלָא
 שֶׁל הַמְקַבֵּל הָאֱלוֹקִי צְדִיק יְסוּד עוֹלָם רַבִּי מְרַדְכֵי שְׂרַעְבֵי זְכוּתוֹ יִגַן
 עָלֵינוּ, רֵאשׁ לְעֵדֶת הַמְכּוֹנִיִּים מְקִיִּים וּמִיִּסָּד יְשִׁיבַת נְהַר שְׁלוֹם
 בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְשׁ, אֲצֵל הָרַב בְּנֵיהוּ יִשְׁשֹׁכֵר שְׁמוֹאֵלִי שְׁלִיט"א,
 אֹר לִב' מֵר הַשָּׁנָן תִּשְׁעִ"א לַפ"ק

מפתח הענינים

- א. על ידי לימוד זהר הקדוש, מהפך ממדת הדין למדת הרחמים.
- ב. הזכוי הרבים הכי גדול, שכל אחד ילמד זהר הקדוש דבר יום ביומו, חק ולא יעבור.
- ג. בית יהודי נקרא רק אם לומדים שם זהר הקדוש.
- ד. ביד כל אחד להביא את הגאולה.
- ה. הגאולה קרובה, ומגיעה במהרה ברחמים, בדבוק חברים בלימוד זהר הקדוש.
- ו. מזכוי הרבים, הם היחסנים הכי גדולים בשמים.
- ז. יהודי פשוט בשעה לימוד זהר הקדוש נחשב כעשרת אלפים אברכים הלומדים 10 שעות ביום תורת הנגלה.
- ח. מעלת לימוד הזהר הקדוש בשמחה, ובפרט בשבת קודש.
- ט. הלימוד זהר הקדוש מתדבק בנשמת הרשב"י וגם זוכה ויושב במחצתו.
- י. לזכות לשדוכים טובים והגונים על ידי הרשב"י זכותו יגן עלינו.
- יא. כל אחד יכול להיות מל"ו צדיקים שעליהם העולם עומד.

ברוכים הבאים בשם ה'.

ברשות, הגאון הגדול הצדיק המקבל ראש הישיבה, הרב בניהו יששכר שמואלי שליט"א, בנו של המקבל הצדיק רבי שלום שמואלי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

שְׁלִיט"א, מתלמידיו המבֹהקים של מורינו הרב מְרַדְכִי שְׂרַעְבִי זכותו יגן עלינו, וברשות כל הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שְׁלִיט"א, ומזכי הרבים שארגנו את הקבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

אנו מיחלים ומצפים, שקדוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, יביא בעזרת השם במהרה, את הקבוץ גלילות כביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

פותחים בכבוד אכסניה, ובהזדמנות זו אני רוצה להכיר טובה, למזכה הרבים, ראש הישיבה הקדושה נהר שלום תכ"ץ, הגאון הצדיק המקבל הרב בניהו יששכר שמואלי שְׁלִיט"א, הפועל בכחות נפלאים לפרסם את תורת הרשב"י הקדוש, בשעורים נפלאים אשר בכל הארץ יצא קום, ובפרט בהדפסת ספרי הזהר הקדוש, ואגרות, ושאר ספרים, בכל מיני אופנים, ובפורמט כיס ללמוד בדרכים, לבלתי ידח ממנו נדח, וליקר הרגעים, כמו שנאמר "לרגעים תבחננו". על פועלם ומסירות נפשם, למען שמעו וילמדו כל ישראל את למוד הזהר הקדוש, שלא יהיה בית יהודי שאין בו למוד זהר הקדוש, ועל ידי זה מקרבים לבם של ישראל לאביהם שבשמים, בארץ ובעולם כלו, וממנו ישקו העדרים וכל הצמאים ממנו שותים, וכזה יתעוררו כל ישראל לשוב לאבינו שבשמים.

בואו, התחברו לרבי שמעון בר יוחאי, זכותו יגן עלינו.

היום הוא יומא דהילולא של קדוש ה' המקבל האלוקי רבי מְרַדְכִי שְׂרַעְבִי זכותו יגן עלינו, ומן הראוי ללמוד מדרכיו אשר זרו את כל היהודים ללמוד זהר הקדוש בכל יום.

רבותינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבֹתא משאר יומין".

ואמר רבנו מְרַדְכִי שְׂרַעְבִי זכותו יגן עלינו: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה בימות החול. ושעה אחת

והאמצעי והשכינה, והאב והאם שהם יהו"ה, אין תלויה אלא בעלת כל העליונים, שהוא מפלא ומכסה בכתר עליון. ואחד שמהצד של צדיקים גמורים אינו חבוש ואסור בגלות, אלא הוא אסור וחבוש עמהם באהבה, קשור עמהם בתיבות. זהו שכתוב (בראשית מד) ונפשו קשורה בנפשו. חבוש עמהם בכסא שמתקנים לו ובמרכבה שלו בכמה שירות ותשבחות שיוזרים עליהם כמה מתנות של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם.

ובישתבח באים השרפים, יורדים אליו בכמה מתנות, שהם שרפים וחיות ואופנים, ובתפלה קול דממה דקה, כמו שבארנו (מלכים א' יט) והנה ה' עבר ורוח גדולה ותזק מפרק הרים וגו'. שתתפלה בתשאי היא קול דממה דקה. ומשום ששם בא המלך, צריך לעמד בשבילו, ומשום זה נקראת תפלת עמידה. ומשום זה ח"י העולמים, כולל ח"י ברכות, הוא מתחיד הקדוש ברוך הוא ושכינתו. יאהדונהי שעולה לחשבון אמן. ובו צריך לרע עד שיתפקו ח"י החליות שבשדרה, וכך פשוטה בעלי המשנה.

ובשרש הראשונות צריך לתקן את שבחו, להכנס לשער המלך בהיכלו, שהיא אדנ"י. שפך עולה היכל כחשבון אדנ"י. אחר שנכנס לשם ויבקש בקשנתו בשמים עשרה הברכות שהן ו"ו, אחר כך נותנים לו שאלתו בשלש האחרונות, ששם צדיק בין שתי שפתים לשון למודים, ובו השכינה היא קבלה. מהצד של הצדיקים הללו הוא אסור וחבוש (של האהבה), שמתקנים לו כסא עם המרכבה שלו, והמחנה מהצד של עץ החיים.

ושכינתא ואבא ואימא דאנון יהו"ה, לא תליא אלא בעלת פל עלאין, דאיהו מפלא ומכסה בכתרא עלאה. וחד דמסטרא דצדיקים גמורים לאו איהו חבוש ואסור בגלותא, אלא איהו אסור וחבוש עמהם ברחימו, קשיר עמהון בתיבותא. הךא הוא דכתיב (בראשית מד ל) ונפשו קשורה בנפשו. חבוש עמהון בכורסייא דמתקנין ליה ובמרכבה דילה, בכמה שירין ותשבחון דקא נחתין עליהו כמה משרין דקודשא בריהו הוא. דאתמר בהון (יחזקאל א כד) ואשמע את קול כנפיהם.

ובישתבח אתון שרפים, נחתין ליה בכמה משרין, דאנון שרפים וחיות ואופנים. ובצלוחתא קול דממה דקה. כמה דאוקמוהו (מלכים א, יט ט) והנה ה' עבר ורוח גדולה ותזק מפרק הרים וגו'. דצלוחתא בתשאי איהי קול דממה דקה. ובגין דתמן אתא מלכא, צריך למיקם בגינה. ובגין דא אתקריאת צלוחתא עמידה. ובגין דא חי עלמין כליל ח"י ברפאן, ביה מתחיד קודשא בריהו הוא ושכינתה. יאהדונהי דסליק בחשבון אמן. ובה צריך למכרע עד שיתפקו ח"י חליות שבשדרה. והכי אוקמוהו מארי מתניתין.

ובתרת קדמאין צריך לתקנא שבחוי, לאעלא לתרעא דמלכא בהיכלה, דאיהי אדנ"י. דהכי סליק היכל כחשבון אדנ"י. בתר דעאל תמן וישאל שאלתוי בי"ב ברפאן דאנון ו"ו. לבתר יתבין ליה שאלתוי בתלת בתראין, דתמן צדיק בין תרין שפון לשון למודים, ובה שכינתא איהי קבלה. מסטרא דאלין צדיקיא, איהו אסור וחבוש (דחייבותא) דמתקנין ליה כורסייא, עם מרכבתא דילה ומשריתה מסטרא דעץ החיים.

אָבֵר מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְקָשִׁיר לֹון בַּיַּצֵּר הַטוֹב, לְמַהְוֵי עֶזֶר בְּהַדְרִיחוֹ, וְקָשִׁיר לִיָּה לַיַּצֵּר הָרַע לְמַהְוֵי פַחְמוֹר לְמִשְׁאוּי תַחֲוֹתֶיהוּ, חֲמוֹר נוֹשָׂא סְפָרִים. מִסְטָרָא דְבִינוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחִבּוּשׁ בְּגִלוּתָא. דְעַלְיָהּוּ אַתְמַר בְּיוֹמֵי דְחַל הָיָה פְשׁוּר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרִשְׁיַעֲיָא אַתְמַר (איכה א יד) נִתְנַנִּי ה' בְּיַדִּי לֹא אוֹכַל קוּם.

אָבֵר מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְקָשִׁיר לֹון בַּיַּצֵּר הַטוֹב, לְמַהְוֵי עֶזֶר בְּהַדְרִיחוֹ, וְקָשִׁיר לִיָּה לַיַּצֵּר הָרַע לְמַהְוֵי פַחְמוֹר לְמִשְׁאוּי תַחֲוֹתֶיהוּ, חֲמוֹר נוֹשָׂא סְפָרִים. מִסְטָרָא דְבִינוּנִים אִיהוּ אָסוּר וְחִבּוּשׁ בְּגִלוּתָא. דְעַלְיָהּוּ אַתְמַר בְּיוֹמֵי דְחַל הָיָה פְשׁוּר לְחַרְשׁ וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁאוּי. בְּרִשְׁיַעֲיָא אַתְמַר (איכה א יד) נִתְנַנִּי ה' בְּיַדִּי לֹא אוֹכַל קוּם.

שְׂרֻצוּעוֹת הַתְּפִלִּין הֵן פְּחָבִלִים לְקַרְנֵי סַמַּ"ל, שׁוֹר מוּעַד שְׁלֹא יִכְלֶה אוֹתָם, וְתַפְלָה שֶׁל יָד קוֹשֶׁר לְרַגְלָיו. וְמִי שְׁלֹא מְנִיחַ תְּפִלִּין, עָלָיו נֶאֱמַר מִשׁוֹר מוּעַד הַרְחַק מִמֶּנּוּ כַּמֶּלֶא עֵינָיו, שְׁמַמְנֵו תְלוּיִים אֲבוֹת נְזִיקִין, צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חֲמוֹר נוֹאֲף. נְחֹשׁ בְּשִׁבְלוֹ נֶאֱמַר אֶפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּף עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק.

הַרְצוּעֵין דְתַפְלִין אַנוּן פְּחָבִלִים לְקַרְנֵי דְסַמַּ"ל שׁוֹר מוּעַד דְלֹא יִשְׁיַצֵּי לֹון, וְתַפְלָה דְיָד קָשִׁיר לְרַגְלוֹי וּמֵאָן דְלֹא מְנַח תְּפִלִּין, עָלֶיהָ אַתְמַר מִשׁוֹר מוּעַד הַרְחַק מִמֶּנּוּ כַּמֶּלֶא עֵינָיו, דְמִנְהָ תַלְוֵן אֲבוֹת נְזִיקִין צִיצִית מִשְׁאוּי עַל חֲמוֹר נוֹאֲף. נְחֹשׁ בְּגִינְהָ אַתְמַר אֶפְלוּ נְחֹשׁ כְּרוּף עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק.

וְאַרְבַּעָה בְּתֵי תְפִלִּין הֵם כְּהִיכַל לְאַרְבַּע אוֹתוֹת. מִי הִיכַל הַזֶּה? אֲדִנְי, שְׁכָף עוֹלָה כְּחֻשְׁבוֹן הִיכָל. וְאוֹתָן אַרְבַּע פְּרִשְׁוֹת אַרְבַּע אוֹתוֹת שֶׁל יְהוָה, כְּמוֹ פְנֵי הַחַיּוֹת, וְכַתִּים אַרְבַּעָה כְּנַגְד פְּנֵי הַחַיּוֹת, וְהֵם כְּמוֹ הַנְּקֻדוֹת וְהַאוֹתוֹת שֶׁהֵן זָכַר וּנְקֻבָּה.

וְאַרְבַּע בְּתֵי תְפִלִּין אַנוּן כְּהִיכָלָא לְאַרְבַּע אַתָּון מֵאָן הִיכָלָא דֵא אֲדִנְי דְהִכִּי סְלִיק כְּחֻשְׁבוֹן הִיכָל. וְאַנוּן אַרְבַּע פְּרִשְׁוֹן אַרְבַּע אַתָּון דִּיהוּ"ה כְּגוֹנָא דְאַנְפִּין דְחִיּוֹן. וְכַתִּים אַרְבַּע לְקַבֵּל גְּדַפִּין דְחִיּוֹן, וְאַנוּן כְּגוֹנָא דְנִקְוָדִין וְאַתָּון דְאַנוּן דְכַר וְנוֹקְבָא.

שְׁתֵּי רְצוּעוֹת כְּנַגְד פְּנֵי יוֹנָה, רְצוּעָה שֶׁל יָד לְקָשֶׁר אוֹתָהּ, וְזוֹ הַשְּׂכִינָה שְׁנֵאמַר בַּהּ יוֹנָתִי. וְשְׁנַיִם הֵם הַיּוֹנִים - זָכַר וּנְקֻבָּה. מִי שְׂרֻצָה לְצוּד אוֹתוֹ צִידָה שֶׁל שְׁנַיִהִם, נוֹטֵל הַנְּקֻבָּה וְקוֹשֶׁר אוֹתָהּ עִמּוֹ, וּמֵיָד יִקְרָא לְזָכַר וְכַאֲ. וְכָף צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְטַל יוֹנָה קְדוּשָׁה מְצוּהַ הַשְּׂכִינָה, לְקָשֶׁר אוֹתָהּ בְּקָשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וּמֵיָד יִקְרָא לְבַעְלָהּ, שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל שְׁלַמְעֵלָה, הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעֵי.

הַרְרִין רְצוּעֵין לְקַבֵּל כְּנַפֵּי יוֹנָה רְצוּעָה דְיָד לְאַקְשָׁרָא לָהּ וְדֵא שְׂכִינְתָא דְאַתְמַר בַּהּ יוֹנָתִי. וְהַרְרִין אַנוּן יוֹנִים דְכַר וְנוֹקְבָא. מֵאָן דְבַעֲי לְצִידָא לִיָּה צְדָה דְתַרוּיָהּ, נוֹטִיל נוֹקְבָא וְקָשִׁיר לָהּ עִמָּהּ וּמֵיָד יִקְרִי לְדַכּוּרָא וְיַתִּי. וְהִכִּי צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְנִטְלָא יוֹנָה קְדוּשָׁה מְצוּהַ שְׂכִינְתָא, לְקָשְׁרָהּ לָהּ בְּקָשׁוּרָא דְתְּפִלִּין, וּמֵיָד יִקְרִי לְבַעְלָהּ דְאִיהוּ יִשְׂרָאֵל דְלַעְלָא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא.

וּבְגִין דֵּא תַקִּינוּ לְמִקְרֵי שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקָלָא עִם מְצוֹת תְּפִלִּין. וּמֵיָד דְנַחֲתִית לְגַבְהָ, צְרִיף לְקָשָׁרָא לִיָּה עִמָּהּ לְמַהְוֵי חִבּוּשׁ עִמָּהּ

וּבְגִין דֵּא תַקִּינוּ לְמִקְרֵי שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקָלָא עִם מְצוֹת תְּפִלִּין. וּמֵיָד דְנַחֲתִית לְגַבְהָ, צְרִיף לְקָשָׁרָא לִיָּה עִמָּהּ לְמַהְוֵי חִבּוּשׁ עִמָּהּ

אותו עמה להיות חבוש עמה
ברצועה של תפלין של יד, כמו
שבארנה בעלי המשנה (יחזקאל כד)
פארך חבוש עליה. אלו תפלין,
כמו שבארנה לעיל.

ומיד שקושר אותם, צריך ליחד
אותם ביחוד של אחד, א"ח עם
ד', שהיא כלולה מארבע פרשיות
של תפלין, והיא הרביעית
לארבע האותיות של הקדוש
ברוך הוא. ה' הרביעית השלמות
של השם יהו"ה, והיא הקוץ של
האות דל"ת, עשירית לא"ח,
שהיא תשע בחשבון, ובה נשלם
לעשרה. כמו זה יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, והרי פרשיה.

ומשום זה תקנו לקרא קריאת
שמע בתפלין. ופרשיה בעלי
המשנה, שמי שקורא קריאת
שמע בלי תפלין, כאלו מעיד
עדות שקר. והקשר של הקדוש
ברוך הוא והשכינה צדיק, אות
של תפלין. ובאותו זמן שקושר
אותם בו לקדוש ברוך הוא
ושכינתו, מי ששח בינתים -
עברה היא בידו.

ותפלין של ראש הוא תפלין,
האם שמעטרת אותו לקדוש
ברוך הוא, עליה נאמר ובזרוע
עזו. כמו שבארנה בעלי המשנה,
(ישעיה סב) נשבע ה' בימינו - זו
תורה. ובזרוע עזו - אלו תפלין
שבראש. גבורה הוא זרוע שלו,
והיא עזו, והרי פרשיה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו,
מהצד שלו תפלה של יד אינה
מעפכת של ראש וכו', שכל אחת
היא מצוה בפני עצמה. מצד האם
אותם ההיות שבאמצע, כמו
שבארנה, והרי נתבאר. ומשום
שלא בקיאים אלו של הדרך
האחרון, שמים שגני זגרות תפלין,
מספק שלא יודעים בסוד הגה (שניהם נזכרים).

ברצועה ותפלין דיד, כמא דאוקמוה מארי
מתניתין. (יחזקאל כד יז) פארך חבוש עליה, אלו
תפלין כמא דאוקמוה לעיל.

ומיד דקשיר לון צריך ליחדא לון ביחודא
דאחד א"ח עם ד', דאיהי פלילא
מארבע פרשין ותפלין, ואיהי רביעית לארבע
אתון דקודשא בריך הוא. ה' רביעאה שלימו
דשם יהו"ה, ואיהי קוצא דאת דל"ת עשירית
לא"ח, דאיהו תשע בחשבון, ובה אשתלים
לעשרה. כגונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והא
אוקמוה.

ובגין דא תקינו למקרי קריאת שמע בתפלין.
ואוקמוה מארי מתניתין, דמאן דקארי
קריאת שמע בלא תפלין, כאלו סהיד סהדותא
דשקרא. וקשורא דקודשא בריך הוא
ושכינתא צדיק אות ותפלין. ובההוא זמנא
דקשיר לון ביה לקודשא בריך הוא ושכינתה,
מאן דשח בינתים עברה היא בידו.

ותפלין דרישא איהו תפלין אימא דעטרת ליה
לקודשא בריך הוא. עלה אתמר (ישעיה

סב ח) ובזרוע עזו. כמא דאוקמוהו מארי
מתניתין נשבע ה' בימינו, זו תורה. ובזרוע
עזו וגו', אלו תפלין שבראש. גבורה איהו
זרוע דילה ואיהי עזו, והא אוקמוה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו מסטרא דילה
תפלה דיד אינה מעפכת של ראש וכו'. דכל
חד איהי מצוה בפני עצמה. מסטרא דאמא
אנון היות באמצע כמא דאוקמוה. והא
אתמר. ובגין דלא בקיאיין אלין דדרא בתראה,
שוין תריין זוגין ותפלין, מספיקא דלא ידעין
ברזא דא (תרווייהו אצטריכו).

ועוד מאן דשוי תפלין בדיקא חזי, האי איהו
מקיים מצוה במאמרה. וכגונא דצדיק
איהו אות דאחיד בין קודשא בריך הוא
ושכינתה, הכי איהו אחיד בתרויהו בתמנסר
ברפאן דצלותא. ואתמר בתפלין שח בינתים
עברה היא בידו. ואתמר בצלותא ואפלו נחש
ברוף על עקבו לא יפסיק. ופאה פומא
דבצלותא עביד ביה משקב לשכינתא והא
איהו. (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתים. דבהון
אדני שפתי תפתח למשקבא בהון אימא עלאה
דאתמר ביה (דברים כב ו) והאם רבצת על
האפרחים.

ועוד, מי ששם תפלין פראוי, זהו
שמקיים המצוה במאמרה, וכמו
שצדיק הוא אות שאוחז בין
הקדוש ברוך הוא ושכינתו, כך
הוא אוחז בשניהם בשמונה
עשרה ברכות התפלה. ונאמר
בתפלין, שח בינתים - עברה היא
בידו. ונאמר בתפלה, ואפלו נחש
ברוף על עקבו לא יפסיק. אשרי
הפה שתפלה עושה בו משקב
לשכינה, וזהו (תהלים סח) אם
תשכבון בין שפתים, שבהן אדני
שפתי תפתח, להשקיב בהם האם
העליונה שנאמר בה (דברים כב)
והאם רבצת על האפרחים.

שבובן שהיא פורשת כנפיה על
גוזליה, שהם ישראל, בשבתות
וימים טובים, כמו שבארנו (לפרק)
הפורש סבת שלום עלינו, נמצאו
בחרות מכל אמות העולם,
ומשום זה בשבתות וימים טובים
שהיא רובצת על ישראל, אין
להם פחד מכל המקטרגים
שבעולם. וכשיבאו ימות החל,
נאמר בו (שם) שלח תשלח את
האם.

ומה יש בין השכינה העליונה
לתחתונה שהכל אחד? אלא
השכינה התחתונה היא כיונה,
ונאמר בה (תהלים סח) כנפי יונה
נחפה בכסף, צריך לכסותה,
שהיא יראה ופחד נמצא מצדה,
משום שנטלה מצד הגבורה
ששם סמאל לתבע דינים.

ומשום זה צריך לכסות אותה
מפמה בעלי דינים שלא מפירים
אותו. ובמה? בכסף, שהוא מין,
שבגללו נאמר, כל העוסק בתורה
בלילה, הקדוש ברוך הוא מושך
עליו חוט של חסד ביום. ומשום
זה נחפה בכסף לרשם אותה מצד
הרחמים, שלא יפירו בה בעלי
הדין.

דבזמנא דאיהי פרישת גנפהא על גוזליא,
דאנון ישראל, בשבתות וימין טובין
כמא דאוקמוה (לבר) הפורש סבת שלום עלינו,
אשתכחו בחירו מפל אמין דעלמא. ובגין דא
בשבתות וימין טובין דאיהי רובצת על
ישראל, לית לון דחילו מפל מקטרגין דעלמא.
וכד ייתי יומין דחל אתמר בו (שם פסוק ז) שלח
תשלח את האם.

וכאי אית בין שכינתא עלאה לתתאה דכלא
חד. אלא שכינתא תתאה איהי כיונה,
ואתמר בה (תהלים סח יד) כנפי יונה נחפה בכסף,
צריך לכסאה לה, דאיהי יראה ודחילו
אשתכח מסטראה. בגין דאנטילת מסטרא
דגבורה, דתמן סמאל לתבע דינים.
ובגין דא צריך לכסאה לה מפמה מארי דינין,
דלא אשתמודעין ביה. ובמאי בכסף
דאיהו ימינא. דבגינה אתמר כל העוסק בתורה
בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של
חסד ביום. ובגין דא נחפה בכסף לרשמא לה
מסטרא דרחמי, דלא ישתמודעין בה מארי
דיניא.

אב"ר האם העליונה היא כנשר, שלא פוחדת מכל העופות שלמעלה, והכנפים שלה הם מסוף העולם ועד סוף העולם, ובשכילה נאמר (דברים לב) כנשר יעיר קנו, וזו ירושלים. ועליו נאמר (שם כב) כי יקרא קן צפור. שהקן שלה היא ירושלים של מעלה, וקן הצפור ירושלים של מטה. אשרי הפה שהוא הקן שלה. אשרי התורה והתפלה שהיא קן שלה. אשרי הנשמה שהיא הקן שלה. שכשהיא מקננת שם, לא פוחדת מכל המקטרגים של העולם.

ומשום זה נקראת נשמת כל חי. היא מקננת בתפלת השבת, וצדיק מהצד שלו נקראת יום השביעי, כשמתחשבים הימים מהאם העליונה, והיא היום הראשון של פסח, והיום הראשון של סכות. והשכינה התחתונה חג שמיני עצרת, והיא יום מתן תורה, והיא יום הכפורים. כל התפלות של כל השבתות והימים הטובים צריכים לעשות אותו. וזהו שאמר הפסוק (ויקרא כג) אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם. מה זה מועדם? האם העליונה. וצריך להכליל בה עשר ספירות.

ובשחרית עולה, היא עולה על העמוד האמצעי. ומשום זה אמר שלמה (משלי ל) דרך הנשר בשמים. עושה שם דרך ולא נודעת בו אלא לבעלה. וידע אדם עוד את אשתו. אלא שמעלה אותו עטרה על ראשו, תפלין על הראש. וכשעולה, פמה צבאות עמה. וכשיורדת, פמה צבאות יורדים עמה, ונקראו נשמות יתרות שירשים העם הקדוש, ובהם יש לישראל מנוחה בשבתות וימים טובים.

אב"ר אימא עלאה איהי כנשרא דלא דחילת מכל עופין דלעלא. וגדפין דילה אנון מסוף עלמא ועד סוף עלמא. ובגינה אתמר (דברים לב יא) כנשר יעיר קנו, ודא ירושלים. ועלה אתמר (שם כב ו) כי יקרא קן צפור. (דף קכב ע"א) דקן דילה איהי ירושלים דלעלא. וקן דצפור ירושלים דלתתא. ופאה פומא דאיהו קן דילה. ופאה אורייתא וצלותא דאיהי קן לה. ופאה נשמתא דאיהי קן דילה. דכד איהי מקננא תמן לא דחילת מכל מקטרגין דעלמא.

ובגין דא אתקריאת נשמת כל חי, איהי מקננת בצלותא דשבת וצדיק. מסטרא דילה אתקרי יום השביעי פד חשבין יומין מאימא עלאה. ואיהי יומא קדמאה דפסח. ויומא קדמאה דספות. ושכינתא תתאה חג שמיני עצרת ואיהי יום מתן תורה ואיהי יום הכפורים. כל צלותין דכל שבתות ויומין טבין צריכין למעבד ליה. והאי איהו דאמר קרא (ויקרא כג א) אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם. מאי מועדם. אימא עלאה. וצריך לאכללא בה עשר ספירות.

וכד איהי סליקת, איהי סליקת על עמודא דאמצעיתא. ובגין דא אמר שלמה (משלי ל ט) דרך הנשר בשמים. עבידת אורחא תמן ולא אשתמודעת ביה אלא לבעלה. (בראשית ד כה) וידע אדם עוד את אשתו אלא דסליק ליה עטרא על רישה תפלין על הראש. וכד סליקת פמה חילין סליקין עמה. וכד נחיתת פמה חילין נחיתין עמה, ואתקריאו נשמות יתרות דירתין עמא קדישא. ובהון אית לון גיחא לישראל בשבתות ויומין טבין.

ובמהם יש לישראל מנוחה בשבתות וימים טובים.

ויונה קדישא בכל שית יומין דחל. אזלא מנדא מדוה לדוה. ואם אשפחת צדיק בעלמא אתדבקות בה. אם לאו אתחזרת לקנהא ואתטמרה תמן, בההוא אתר דאתקרי קן צפור. ומאי ניהו קן דילה מטטרוין די שמה שד"י, דאיהו נטיר תרעא דאתמר ביה (תהלים קיח ט) זה השער לה'.

היונה הקדושה, בכל ששת ימי החל הולכת נודדת ממקום למקום. ואם מוצאת צדיק בעולם, נדבקת בו. אם לא, חוזרת לקנה ומתחבאת שם, באותו מקום שנקרא קן צפור. ומה היא הקן שלה? מטטרוין ששמו שד"י, שהוא שומר השער שנקמר בו (תהלים קיח) זה השער לה'.

ובגין דא במזוזה שדי מלבר יהו"ה מלגאו. דש"ד מלאכי חבלה אנון פחשפון יומי שתא שס"ה חסר חד. דא איהו יום הכפורים דלית לשטן שולטן עלה, השטן הכי סליק שס"ד. באתר דמזוזה תמן, לא אית ליה רשו לקרבא. ובגין דא (דברים ו ט) וכתבתם על מזוזות ביתך. מזוזת זו"ז מו"ת. ובגין דא פד לא אשתכח אתר, אתחזרת לקנהא דאיהו מטטרוין, דחשבנה שד"י, דתמן יהו"ה מארי דיונה קדישא.

ומשום זה במזוזה, שד"י מבחון ויהוה מבפנים. ששלוש מאות ששים וארבעה מלאכי חבלה הם פחשפון ימות השנה, שלש מאות ששים וחמש חסר אחד. זהו יום הכפורים שאין לשטן שליטן עליו. השטן כף עולה שלש מאות ששים וארבע. במקום ששם מזוזה, אין לו רשות להתקרב, ומשום זה (דברים יא) וכתבתם על מזוזות ביתך. מזוזות - זו מות. ומשום זה, כשלא מוצאת מקום, חוזרת לקנה שהוא מטטרוין, שחשבנו שד"י, ששם יהו"ה בעל היונה הקדושה.

ובשבת דתמן צדיק, (בראשית ח יא) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דאיהו יחודא דקודשא בריך הוא ושכינתה. וכד אית צדיק לתתא, איהו באתר דיום השבת, דאיהו שדי דלעלא, ובה אתיחדת קודשא בריך הוא. ותמן אשפחת נייחא, ולא אזלת מטלטלא מדוה לדוה ומאתר לאתר.

ובשבת ששם צדיק, ותבא אליו היונה לעת ערב, משום שהוא היחוד של הקדוש ברוך הוא עם שכינתו. וכשיש צדיק למטה, הוא במקום של יום השבת, שהוא שדי שלמעלה, ובו מתיחדת הקדוש ברוך הוא. ושם מוצאת מנוחה, ולא הולכת מטלטלת ממקום למקום ומאתר לאתר.

ומאן איהו צדיק דאיהו אתדבקות ביה ההוא דאיהו פליל מפל מדות דקודשא בריך הוא. דאתמר ביה ויכלו פליל כלא. דכל ספירן ביה אתפלילו דאיהו חסיד וגמיל חסד עם שכינתא, ויהיב לה תקפא בגבורה. והכי בכל ספירה וספירה יהיב לה תקפא. איהו אתדבקות ולא תזוז מנה בכל שית יומי שבתא. ובגינה אתמר על צדיק אחד העולם עומד. איהו תזוז ממנו בכל ששת ימי השבת. ובשבילו נאמר, על צדיק

ומי הוא הצדיק שנדבקת בו? אותו שכלול מכל המדות של הקדוש ברוך הוא, שנקמר בו ויכלו, כולל הכל. שכל הספירות נכללו בו, שהוא חסיד וגומל חסד עם השכינה, ונתן לה תקף בגבורה. וכך בכל ספירה וספירה נתן לה תקף. היא נדבקת, ולא אחד העולם עומד. הוא העמוד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**